

KIS HATAP

A CZICZA ÉS A RIGÓFÉSZEK. (Lásd a 263. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

A KIKÖTŐ partján számos munkás járkált és álldogált, pihenve a napi munka fáradsalmait után s élvezve a kellemes esti levegőt. Ezek, midőn a „Liberator“ a kikötőbe befutott, nagy csoportba gyűltek és bámulva néztek a jövevényekre, kik furesa öltönyeikben, naptól süttöttestökkel, a fáradságtól és erőfeszítéstől beesett arczikkal meglepő látványt nyújtottak s anyira el voltak gyöngülve, hogy a parthoz érve, alig tudtak a szárazföldre kimászni és lábalkon megállni. Rögtön körülfogták őket a sziget lakói s kérdezték, honnan jöttek? kicsodák? Midőn pedig Baltás gazda szép rendben röviden mindent elmondott, akkor a szegény, de jószívű munkások a legmelegebb részvétet mutatták s százan is kínáltak egyszerre jó puha ágyat, meleg ételt és üdítő italt a menekülteknek; mindegyik akart legalább egyet hazavinni s végre szinte összevesztek egymás közt a fölött, kihez szálljanak a vendégek. Hanem az egyik munkás aztán azzal vetett véget a vitának, hogy Baltás gazdát karon fogta és mondá:

„De már akárki mit beszél, egyikök az én vendégem lesz.“ s ezzel

elvezette őt a házába. Így aztán a többiek is mindnyájan eljutottak egy-egy házhoz, hol a legszivesebben látták őket s hol kipihenheték a veszedelmes csónakázás fáradsalmait. Etel, ital nem is nagyon kellett nekik, csak nyugodni, aludni vágytak. Kaptak is jó ágyat s aztán oly hosszú idő óta először kényelmesen elnyújtottak s aludtak jóízűen, sokáig, némelyik egészen másnap délig.

Baltás gazda azonban nem feküdt le, nem is aludt, csak egy-két óráig pihent, míg kissé erőhöz jutott. Aztán elvezetteté magát a kikötőparancsnokához és elmondván a „Herkules“ szerencsétlen sorsát és a korálszigetre szorultak válságos helyzetét, kérte, hogy mielőbb küldjön segítségül egy hajót. A parancsnok derék, jószívű férfiú volt s alig hallotta a szomorú történetet, rögtön parancsot adott, hogy egy épen a kikötőben horgonyzó nagy hajó, a „Fóka“ készüljön s másnap reggel induljon. Baltás gazda maga is újból elhagyta a szárazföldet s Matyival együtt, kit soha sem eresztett maga mellől, a „Fóka“ földézetére ment, hogy utmutatója legyen a hajónak a korál-sziget felé. Csak itt a hajón pihent ki végre ő is, Matyi is annyi fáradsalmas nap és álmatlan éj után. A többi legények hátra maradtak a szigeten s ugyancsak jól folyt dolguk; mert amint kalandjoknak hire futott, minden oldalról érkezett számukra a sok ajándék, a vagyono-abb kereskedők is meghívták őket házaikhoz és annyit

lakomáztak, hogy végre már alig győzték.

Most, mialatt a „Fóka“ utban van a korálsziget felé, előzzük meg és lássuk, mit csinálnak ott hagyott barátaink.

Midőn a Sör-szigeten tanyázó elégedetlenek a „Liberator“ csónakot vizre bocsáttatni látták, roppantul megijedtek, mert azt hitték, hogy a kapitány és a hozzá hű maradt összes legénység tengerre szállt s őket ott hagyták sorsukra. Jakab mester tehát kémeket küldött ki a dolog kipuhatolására s ezek aztán megnyugtató hírrel tértek vissza; a kapitány ott sétált még, a legénység nagyobb része is ott volt, a sátrak még állottak s így egyelőre nem kellett elhagyatástól félniök. De azt világosan látták, hogy tehát a csónakban levők segítségért mentek és így nem sokára alkalmasint nagy hajó fog jönni értök; akkorra pedig jó lesz békében lenni a kapitánynyal. Elkezdtek tehát tanácskozni, valjon nem kellene-e bocsánatot kérni a kapitánytól és visszatérni hozzá. Néhányan ezt hevesen elleneztek s dühösen vitatták, hogy ők soha sem kérnek bocsánatot, ők majd a „Herkules“-nek partra vetett romjából építenek csónakot s azon menekülnének; de Jakab mester és a lázadók többsége nem így gondolkozott, hanem ki akart békülni. Elhatározta, hogy békeküldöttséget küld a kapitányhoz alkudozás végett s hogy a fősvény kapitány könnyebben engedjen, ajándékot is küldött neki. A Sör-

sziget partján tudniillik nagy teknősbéka-tanyát találtak; ezen állatok husa nagyon jó és tápláló s a nehézkes teknősbéka könnyen meg is fogható s így a Sör-sziget lakói jó eledelben bővelkedtek. Ebből küldött tehát Jakab mester.

Három legény ment át az ajándékkal és elmondta kibékülési szándukat, ha a kapitány bocsánatot ígér. A kapitány nyájasan fogadta őket, az ajándékot elvette, de aztán így felelt:

„Én most is csak azt mondom, amit már egyszer mondtam: nem alkudozom a lázadókkal; aki akar, térjen vissza és bizza magát kegyelmemre.“

A követek megvitték a választ s a lázadók ismét hosszan tanácskoztak; a többség Jakab mesterrel tartott s így még az nap összeszedtek mindent, a mi a szigetükön volt és átmenvén a kapitány szigetére, engedelmességre tértek. Csak öten maradtak még hátra s ezek eleinte káromkodtak, szitkolóztak, de midőn társaikat távozni látták, szepegni kezdtek, mert hogy ők maguknak valaha hajót tudjanak építeni és így menekülni, azt komolyan egyikök sem hitte.

Andor urfi, ki már unatkozott kissé, ajánlatot tett a kapitánynak, hogy néhány markos vitézzel átmenjen a másik szigetre és erőszakkal visszahozza a még ott maradt öt lázadót; Jakab mester, ki most mindenkép vissza akarta nyerni a kapitány kegyét, szintén ajánlkozott erre; de a kapitány nem egyezett belé.

(Folytatás a 262. lapon.)

SZEGÉNY GYERMEK. (Lásd a 270 l.)

A P U S K A.

Nini, apa mit csinál
 A puskája vizben áll,
 S mégis hogyha elpufantja
 Csupa tűz, láng jön ki rajta.

Én nem értem.
 Meg is kértem,
 Mi fura van fegyverében?

(Folytatás a 259. laphoz.)

„Minek fáradozni olyan gyümölcs után, mely különben is magától ölünkbe hull? Aztán az ilyen erőszakoskodásnál könnyen meg is sebesülhetne valaki, én pedig nem akarok vért ontani. Arra sincs kedvem, hogy itt öt ficzkót fogolyként őriztessek s mindig vigyázzak reájok.“

Igy aztán, öt ember kivételével, az egész menekült csapat békésen élt a szigeten s pontosan engedelmeskedett a kapitány parancsainak. De nem is volt most kedvök rakoncátlankodásra. Majdnem egész nap a magas parti sziklán álltak és lesték, nem jön-e már a mentő hajó. Több napig hiába nézegettek ki a végtelen tengerre s mindig kedvetlenül tértek este sátraikba; végre azonban egy reggel Peti, kinek legjobb szeme volt, nagyot ugrott és ujjongva orditá:

„Hajó! Hajó!“

És igaza volt, a „Fóka“ megérkezett; Baltás gazda ott állt a hajó orrán és mutatta az irányt, hol lehet legközelebb félni a szigethez. A hajó horgonyt vetett végre és több csónak bocsáttatott vízre s mindegyikben néhány matróz evezett a partra. Nem szükséges mondanunk, mily nagy volt az öröm a korálsziget lakói közt. Rögtön hozzáfogtak a munkához s összeszedtek mindent, ami a „Herkules“ hajótöréséből megmentetett és még használható volt.

A Sör-szigeten maradt öt ember azonban nem ilyen tiszta örömmel látta a hajó érkezését. Azt belátták,

hogy most már nem daczoskodhatnak tovább s ha nem akarnak itt veszni e puszta szigeten, meg kell hódolniok a kapitánynak. De mi vár majd reájok, ha hazaérnek s a kapitány törvényszék elé állítja őket? — börtön, talán bizony akasztófa is! Ily félelmek közt tépelődtek s végre abban állapodtak meg, hogy egyenként szöknek át s a többi legénység közé keverednek, hogy hamarjában észre se vegye őket senki. Ugy is tettek s valóban mindenki annyira el volt foglalva, hogy reájok senki sem ügyelt. Csak a kapitány figyelmét nem tudták kikerülni. A kapitány, mikor látta, hogy már mind az öt megjött, félrehívta őket s így szólt hozzájuk:

„Halljátok-e, ti gaz ficzkók, én most, ha akarom, megkötöztetlek beneteket és fogva viszlek haza. De én kegyelmes akarok lenni. Ha ígérték, hogy ezentúl hivek és engedelmesek lesztek, én megbocsátok.“

A szepegő legények mindent megígértek, hálalkodva megköszönték a kapitány jóságát és így ez is rendbe volt hozva.

(Folytatása következik.)

A Z E L S Ő L E V É L.

(Képpel a 264. lapon.)

Jön a postás. „It a levél!

A levél szól Esztikének.“

„Esztikének? Az én vagyok.“

„Tessék — három krajczárt kérek.“

Levél! levél! Oh mily öröm!

Ez az első életben.

Hamar ollót, hadd bontsa föl,

Vajjon mi van a levelben?

Bontja, fejti; nézi nézi
Hogy a levelet ki irta? . . .
Furesa! Hisz ez nem is betű,
Hanem csupa írka-fírka.

S hogy elolvasni akarta:
Eszti a fülét vakarta;
Ezt nem ember keze rakta,
Hanem holmi bolond szarka.

A kis Béla karmolt, körmölt
Szarkalabat nagy halomra.
Nincsen abban egy betű sem,
Nincsen füle, nincsen farka,

Nincsen füle, nincsen farka
Csak bolondjaból kaparta,
Aztan csinos tarka-barka
Boritékba betakarta.

Ne neheztelj Eszti; tudod,
Hogy a Béla jó kis legény.
De hát mit tehet ő róla,
Hogy még nem tud írni szegény!

A CZICZA ÉS A RIGÓFÉSZEK.

(Képekkel a czimlapon és a 265. lapon.)

KEDVES nagyapa! Ma megint láttam az én kedves rigómat!“ szölt Lottika, vigan beszökkenve a szobába. „Adtam neki megint keyérmorzását; ma sokkal bátrabb volt, nem félt a verebektől.“

„Hiszen a rigó nem is gyáva madárka,“ szölt a nagyapa. „Sőt ér tudok esetet, midőn egy rigó szembeszállt még a macskával is.“

„A macskával? Hát bántani akarta talán a macska a szegény madárkát?“

„Akarta bizony!“

„Látod, látod!“ szölt Laczi, boszantva a kis leányt; „ilyenek a te kedves állataid; mindig mondtam, hogy a macska gonosz állat és te mégis úgy szereted azt a te csunya cziczádat.“

„Az én Mimi cziczám szelid, jó kis állat és nem tehet róla, ha vannak gonosz macskák is. Ugy-e kedves nagyapa?“

„Ugy van, kedves leányom és fáj-

dalom, az nagyon gonosz macska volt, a melyről én szólni akarok.“

„Mondja el, kedves nagyapa!“

„Néhány éve már, hogy egy reggel a kertben sétálván, láttam, hogy egy macska nagy óvatossággal mászik föl a fára. Kíváncsi voltam megtudni, mit keres a macska a fán, — s csakhamar kitaláltam. Rigófészek volt ott s benne éppen néhány picziny, tehetetlen apró rigó, — ezeket szerette volna czicza koma fölfalni. Képzeltetek, milyen nagy volt a rémület a madárfészekben a veszedelmes ellenség közeledtére. Oly boldogan, oly nyugodtan éltek ott s egyszerre előttök a szörnyü veszedelem, éppen úgy, mintha ide közénk ugranék most egy éhes vad oroszlán. Az öreg rigó ijedten röpi ki a fészekből s szárnyaival igyekezett elkergetni a macskát és oly kétségbeesett sivitást vitt véghez, hogy bizony a kő is megsajnálta volna; csak a macska szíve nem lágyult meg.“

„Mert gonosz macska volt,“ szölt közbe Lottika hirtelen; „de nem minden czicza olyan.“

„Megengedem. Elég az hozzá, hogy a macska csöppet sem törődött az öreg rigó siránkozásával, hanem mindig közelebb mászott a fészekhez s már-már belenyulni készült. Ekkor azonban az öreg rigó sem vette tréfára a dolgot s miután látta, hogy a czicza szép szerével nem akar lemenni a fáról, támadást kezdett ellene. Néhányszor dühösen körülrökedte, hogy lássa, mely oldalról támadhatja meg legjobban, aztán hirtelen a macska hátába kapaszkodott és csőrével erősen csipdesni kezdé fejét, de különösen fülét és szemeit. A macska megdöbbsent e nem várt támadásra s védeni akarta magát, de sehogy sem tudta, mert a rigó a háta közepén ült, tehát semmikép sem fért hozzá. A rigó pedig mindig dühösebben csipkedte s a macska alig tudta már megakadályozni, hogy szemeit ki ne kaparja; ekkor aztán meg-

fordult a koczka s most már a macska nyávogott és siránkozott és szerette volna, ha békén hagyják. De a rigó nem tágitott s addig-addig esipkedett és verde-

sett, míg végre a macska nem tudott más menekvést, mint megfutamodni. Gyorsan leszökött a fáról és futott, a mennyire csak birták lábai, koronként

AZ ELSŐ LEVÉL. (Lásd a 262. l.)

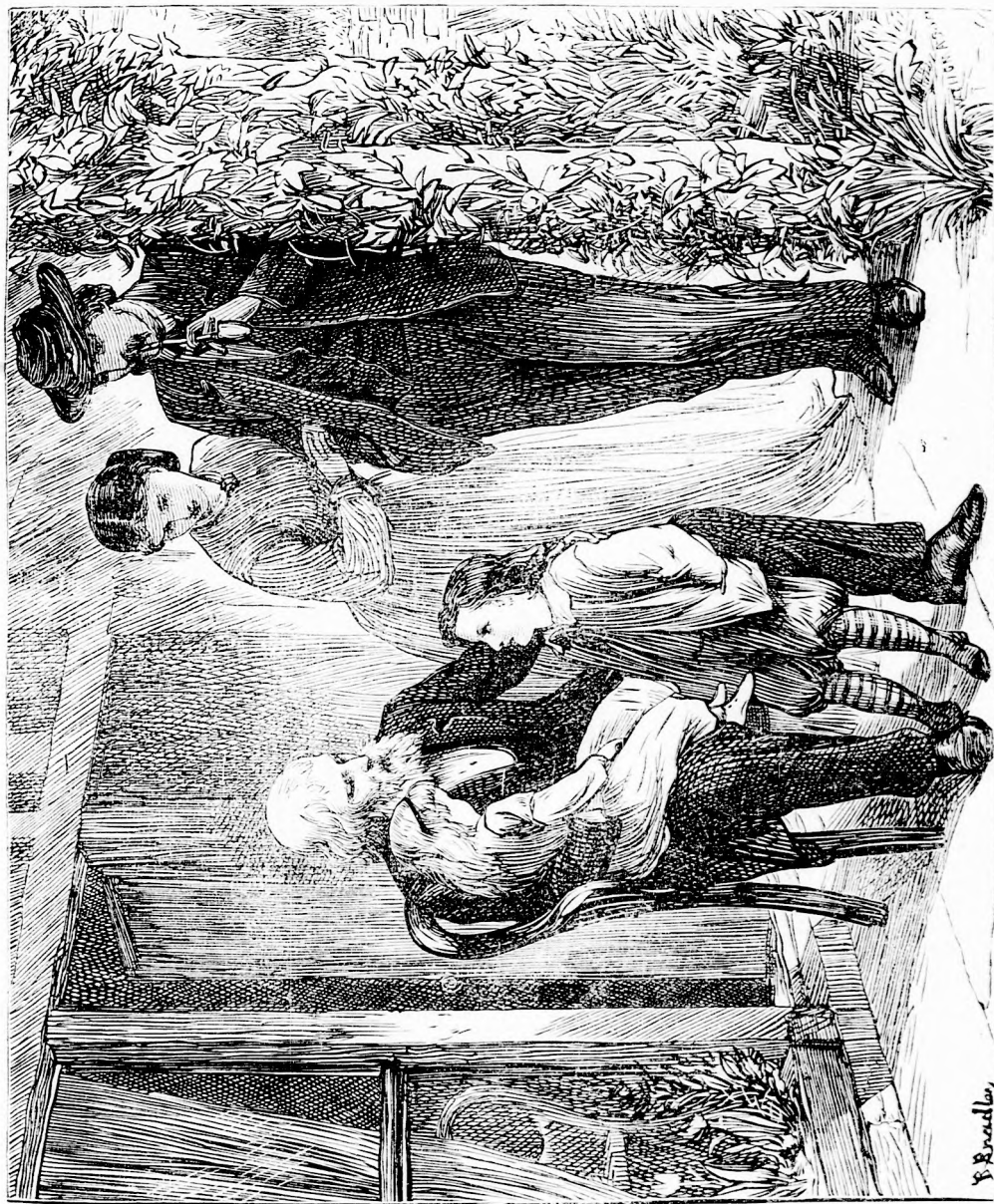
vissza-visszafordulva, valjon nem követi-e dühös ellensége.

„A rigó azonban megelégedett a győzelemmel s visszatért fészkébe és az-

tán oly gyönyörűen dalolt, hogy akár egy óráig is elhallgattam volna. — Hát nem a gonosz macska nem tágitott olyan könnyen s a vereség után még nem

mondott le a jó falatról. Másnap nagy csöndesen és alattomosan megint oda mászott s most meg akarta lepni a rigó

családot, nagy ugrással közéjük ugrován. De gazda nélkül számolt a gonosz; az öreg rigó örködött s újból bátran ne-

LOTTIKA ÉS LACZI NAGYAPA ÖLÉBÉN. (Lásd a 263. l.)

V. K. K. K.

kirontott a vakmerő rablónak; megint a hátára röpült és csipkedte a macska fülét és szeméit annyira, hogy ez másod-

szor is megfutamodott; a rigó pedig ez-uttal nem érte be azzal, hogy elkergette a fáról, hanem üldözte tovább s mikor

a czicza a kerítésre mászott és hamarjában nem tudott leugrani, a rigó még egyszer derekasan megesispkedte és csak azután szállt vissza fészkéhez. A kétszeres csuf vereséget a czicza nem felejtette el s közel sem mert többé menni a fához, melyen a rigófészek volt, úgy hogy a piczi rigók szépen megtollasodtak és nem sokára kiröpülhettek.

„Oh de gonosz egy macska volt ez!“ szolt Lotti szomoruan. „Szerencsére nem minden czicza olyan rossz.“

„Nem bizony.“ felelt a nagypapa, „s vizsgálásul mondom mindjárt egy épen ellenkező kis történetet. Iskolás-gyerekek koromban sokat jártam egy nagynénémhez, ki engem nagyon szeretett, és szeretete az afféle apró állatkákat is, mint a czicza, madárka stb. Volt pedig egy öreg nagy macskája, melyet Jakab-nak nevezett el. Egyszer a rigópárnak, melyet kalitkában tartott, kicsinyei voltak s a néni aztán az öreg macskát rászoktatta, hogy a kis madarakkal úgy bánják, mintha saját fiai volnának. Kitétte a kis rigókat az asztalra, aztán így szolt:

„Jakab! viseld gondját a kicsinyeknek!“

„A vén Jakab azonnal az asztalra ugrott, megsimogatta, megnyalogatta a kicsinyeket, lábával gyöngéden maga alá húzta őket, mint tyúk a csibéket, és így szépen aztán aludtak mindnyájan.“

„Oh de jó czicza volt ez!“ szolt Lottika. „Kár, hogy nem mind ilyen!“

TRÉFÁS JÁTÉK A TÉLI ESTÉKRE.

Keressetek ki egy nagy darab burgonyát, melynek héja lehetőleg sima legyen. A burgonya egyik oldalába aztán két szemet, orrot, száját kell vágni; azután csepüből, lészorból vagy pamutból haját, szakált, bajuszt kell csinálni és gombostűvel mindent a maga helyére tűzni. Ha mindez megvan, akkor alól

egy lyukat kell vájni, oly nagyot, hogy a mutató ujjat mintegy nyak helyett bele lehessen dugni.

Ha ez is megvan, akkor zsebkendővel körülkötjük a kezét, úgy hogy az egyik végén a hüvelykujjra, a másik a középujra jusson, mialatt a burgonyafej a mutató ujjon nyugszik. Így aztán egy nagyon mulatságos krumpli-emberkénk van, ki karjait mozgatja s fejével bolingatni is tud.

Ha több fiu és leányka csinált ilyen burgonya-emberkét és pedig különböző szintű hajjal és zsebkendővel, akkor egy alacsony szekrény, vagy asztal mellé bujva s csak a krumpli-emberkét fönt tartva és mozgatva nagyon mulatságos játékot rendezhetnek, kivált ha betanulnak hozzá valami Paprika Jancsi-féle szöveget.

A burgonya emberke tud fejével bolingatni, egymást megölelni, homlokát vakarni, sőt verekedni és hadonázni is, — csakhogy persze ezzel vigyázni kell, mert a bajusz és szakál könnyen leeshetik. Ezért legjobb, ha a krumpli emberke szépen illedelmesen viseli magát.

A BEFAGYOTT KÚT.

(Képpel a 268. lapon.)

Vizet meritni a kútra
Igyekezett le a Jutka.
De hogy leér, tapasztalja,
Hogy a vize be van fagyva.

Ott mered a csap a csőben —
Hová legyen ily időben!
És ott megáll nagy tünődve,
Mintha varna jobb időre.

Ejnye Jutka, ne légy oly bús,
Egyet perdülj, haza jól fuss.
Kis szekerczét hozz magaddal
S a csapot faragjad, vágald.

Vágjad fúrjad hevenyében
Csávját húzd meg keményen,
és meglátod egy-kettőre
Ujra viz folyik beöle.

A SZÁLKÁS DURBANCS.

(Képpel a 269. l.)

OK MINDENFÉLE állatkáról beszélgettünk már s ideje, hogy egyszer ismét a halacskákhöz térjünk. És pedig ezuttal igen kicsiny, de azért nagyon érdekes halacskáról fogok szólni, a szálkás durbancsról, mely ugy a sós, mint az édes vizekben majdnem mindenütt található, s ha majd a nyáron a patakhöz mentek és halásztok, mint az a két gyermek mai rajzunkon, ti is foghattok eleget.

A durbanes nagyon kicsinyke hal s annál meglepőbb tehát, hogy igen veszedő, harcziás állatka, úgy hogy csupamulatságból is mindig viaskodik. Bátorsága olyan nagy, hogy megtámad magánál tízszer nagyobb nalakat is.

Egy ur, aki nagy természetbuvár volt, beszéli, hogy e halacskáék még az embert is megtámadják. Ő egyszer bedugta botját a patak vizébe s alig látta meg ezt egy durbanes, mindjárt neki rugaszkodott s több ízben nekirontott a botnak és pedig mindig az orrával. A botnak ez persze nem sokat ártott, hanem a durbanes alkalmasiot még másnap is érezte az orrát.

Nagyon mulatságos e partról meglesni a kis halak harcziáját. Sebesen főrognak nagy körben egymás körül, aztán egymásra rohannak, majd ismét hátrálnak s abbahagyni látszanak a harcot; de egyszerre vilámgyorsan ismét elősietnek s dühösen egymásra támadnak, csipkedik egymásnak fejét, farkát, uszályát s makaesul küzdenek, míg végre az egyik fél kénytelen végkép meghátrálni s a legközelebb eső rejtekbe bujni, hol azonban csak addig rejtőznek, míg kissé kipihentek s erőt gyűjtöttek, hogy a harcot folytassák. A legyőzöttek szinte látszik a bosszuság szemeiben, egész teste pedig sötétebb színűvé lesz. Ellenben a győz-

tes valóságos diadalmi színekben pompázik. Feje és oldala biborvörösként csillog, hasa ezüstfehér, hátgernicze pedig ragyogó zöld. Igazán gyönyörű ilyenkor, csak az kár, hogy olyan kicsiny.

E kis halacska bátorsága valóban megérdemli dicséretünket, mert vitézül megvédelmezi ám házat és családját is. És nemcsak mint vitéz harczos, hanem mint építőmester is dicséretet érdemel a durbanes. Hallottatok már olyan halról, mely fészket rak magának, mint a madárka? A durbanes pedig fészket rak. Kiválaszt egy csendes, kényelmes helyet a víz fenekén, közel a parthoz és mindenekelőtt kiegyengeti a földet köröskörül; ez lesz az udvara, melybe semmiféle idegen hálnak sem szabad betolakodni. A durbanes nem jár látogatóba, hozzá sem járnak, mert a látogatók könnyen kárt okozhatnának tojásaiban. — Mikor az udvar már készen van, hozzáfog a fészket építéséhez: mindenféle anyagot felhasznál ehhez; fűvet, szalmát, vízi növények leveleit, — a mi épen közel van.

A fészket persze nem nagyon szilárd s ha kivesszük a vízből, azonnal szétmállik; de míg a víz fenekén csöndben van, addig eléggé jól tart. Minden család külön-külön fészkekben lakik s a fészkek sűrűn egymás mellett vannak a víz fenekén, a part hosszában, úgy hogy csak nehezen tudják egymás fészket kikerülni. De a folyó közepén aztán van elég hely; az közös tulajdonuk.

A durbanesnek nagyon jó étvágya van s épen ez által válik nekünk leginkább hasznunkra. Ha ugyanis nem volna olyan jó étvágya, nem pusztíthatna el oly tömérdek vízi rovarot s ezen roppant gyorsan szaporodó rovarok nekünk sok kárt okoznának. Hanem a durbanes gondoskodik, hogy nagyon el ne szaporodjanak s ebből látjuk, hogy a természet még az ilyen kicsinyke állatnak is tudott hasznos szerepet adni a világ rendjében.

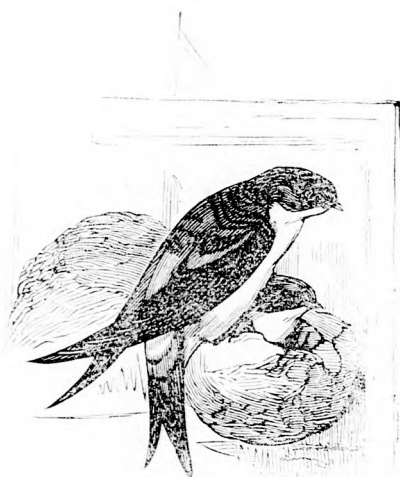

A BEFAGYOTT KÚT. (Lásd a 266. l.)

A SZÁLKÁS DURBANCS. (Lásd a 267. l.)

FECSKEMADÁR.

Fecskemadár
Messze került,
Ott, hol a nyár
Egyre derült.

Ott, hol a nyár
Télen is áll:
Fecskemadár
Mind oda száll.

Fecskemadár
Messze repült.
Sajna! Be kár!
Fészke kihült.

Fecske, ne félj!
Bár ha kihül,
Fészked azért
Össze nem dül.

Gondunk nekünk
Majd lesz reá,
Hogy épen leld
Ha jó a nyár.

SZEGÉNY GYERMEKEK.

(Képpel a 260. l.)

Ha valahol sápadt arcú
Gyermekeket veszesz észre,
Kik remegő karjaikat
Sirva nyújtják ki elédbe.

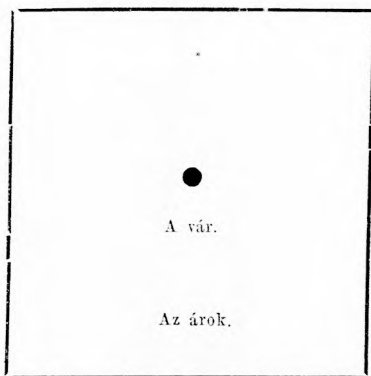
Hogyha látod a bajt, nyomort,
Irgalom szálljon meg téged
S a kis boldogtalanoknak
Enyhet adj és segítséget.

Mert a mit ezeknek tettél,
Azt tevéd te istenednek.
S ő mondja: az nekem adott
Ki ad a szűkölködőknek.

LIBAJÁTÉK.

Most a téli estéken mulatságosan lehet tölteni az időt a libajátékkal, mely egyuttal jó testmozgásra is vezet. Ha több gyermek van együtt, a legidősebb lesz legelőször az „öreg lud“ s a pam-lagra ül, a többiek pedig előtte székekre. Ezután az öreg mindenféle ürügyek alatt tréfás mozdulatokat tesz, p. o. elbeszéli, hogy ma reggel egy tóhoz ment (ekkor a járást utánozza). a vizen uszkált (utá-nozza az uszást), de egy béka megha-rapta a lábát (fájdalmas arcot csinál) úgy hogy alig tud járni (sántikálva jár fel s alá) stb. És a mit az öreg lud tesz, azt a többi libának pontosan utánozni kell, mindegyik megy, ül, áll, sántikál stb. úgy mint az öreg lud. Mikor pedig „pacs! pacs!“-ot kiált, akkor mindnyá-jan szaladásnak indulnak s akit az öreg lud legelőször utólér, az zálogot ad: végre aztán kiáltja az öreg lud: „gag gag!“ s ekkor mindenki sietve igyekszik vissza helyére; aki legelőször ült le, az lesz aztán az öreg lud s a játék tovább foly, végre pedig következik a zálogok kiváltása az ismeretes mód szerint.

NEHÉZ TALÁNY.

Hol volt, hol nem volt, de egyszer valamikor volt egy nagy, igen nagy, rettenetesen nagy óriás, ki a milyen nagy, épen olyan gonosz is volt, úgy hogy az emberek nagyon féltek tőle. Egyszer ezen óriás a király kastélya közelében sétált. A kastély körülbelől válláig ért, úgy hogy az óriás a kénytelenül kényelmesen befújhatott, még csak ágaskodnia sem kellett. És amint ott áll az óriás és bekukucsál az ablakon, az egyik szobában megpillant egy aranyos bölcsőt, melyben a kis királyi herceg feküdt. A kis baba megtetszett az óriásnak, benyult tehát az ablakon, kivette a gyermeket a bölcsővel együtt és gyorsan futott haza a várába. A vár körül egy 500 láb széles árok volt, tele vízzel. Az óriás könnyen átugrott az árkon, de más ember persze erre nem volt képes.

Az óriás otthon gondosan ápolta a kis gyermeket, mert óriást akart belőle nevelni; adott neki jó ételeket, aztán elment vadászni. A királynak egy hű apródja azonban nyomon követte az óriást s rátalált a várra; hanem az árok előtt meg kellett állnia, nem tudott a másik partra jutni, hogy a kis királyfit megmentse. Hidat akart volna csinálni, de a körülfekvő erdőben csupán két olyan magas fát talált, mely majd-

nem átérhetett a másik partra. Majdnem. — mondom, mert egy kiesivel mégis kurtábbak voltak. Ha a két fát egymáshoz köthette volna, akkor nem volt volna semmi baj; de nem tudta mivel összekötni, nem volt semmije, a mit e célra használhatott volna. És végre mégis úgy tudta a két fát oda helyezni, hogy átjutott amásik partra, bement a várba, hol az óriás szerencsére épen nem volt otthon, fölkapta a kis herceget és minden baj nélkül hazavitte. — Már most mondjátok meg nekem, kis olvasóim, miként helyezte oda az apród azt a két szálfát?

E S I K A H Ó !

(Képpel a 272. l.)

Vastag hó fed	Királyfivá
Háztetőket,	Is tesz. látod :
Város, falut	Hattyúprémes
És mezőket.	A kabátod.
Mint a lepke	Esik, esik
Szép lebegve	Bőven a hó,
Szállong alá	Éri fülem
Le a földre.	Csöngetyü-szó
Most olyan vagy	Csöngetyü-szó,
Mint az öreg ;	Csörgetyü-szó
A fürteid	Télen kedves
Mind fehérék.	Muzsikaszó.
A fejedre	Vágtat a ló,
Esik jócskán,	Repül a szin —
Piros arcu	Nagyobb gyönyör:
Kis aggastyán.	Nincs is talán.
A havat én	
Ugy szeretem —	
S z á r i t a n i	
El is teszem.	

Kedves kis olvasóim! Siessetek a talány-megfejtések beküldésével, mert a jövő számban közölni akarom a helyes megfejtők nevét. Ugyanakkor fogok válaszolni több hozzám érkezett kérdésre is. A viszontlátásig!

Forgó bácsi.

ESIK A HÓ. (Lásd a 271. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsche testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr

➔ **Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.** ➔